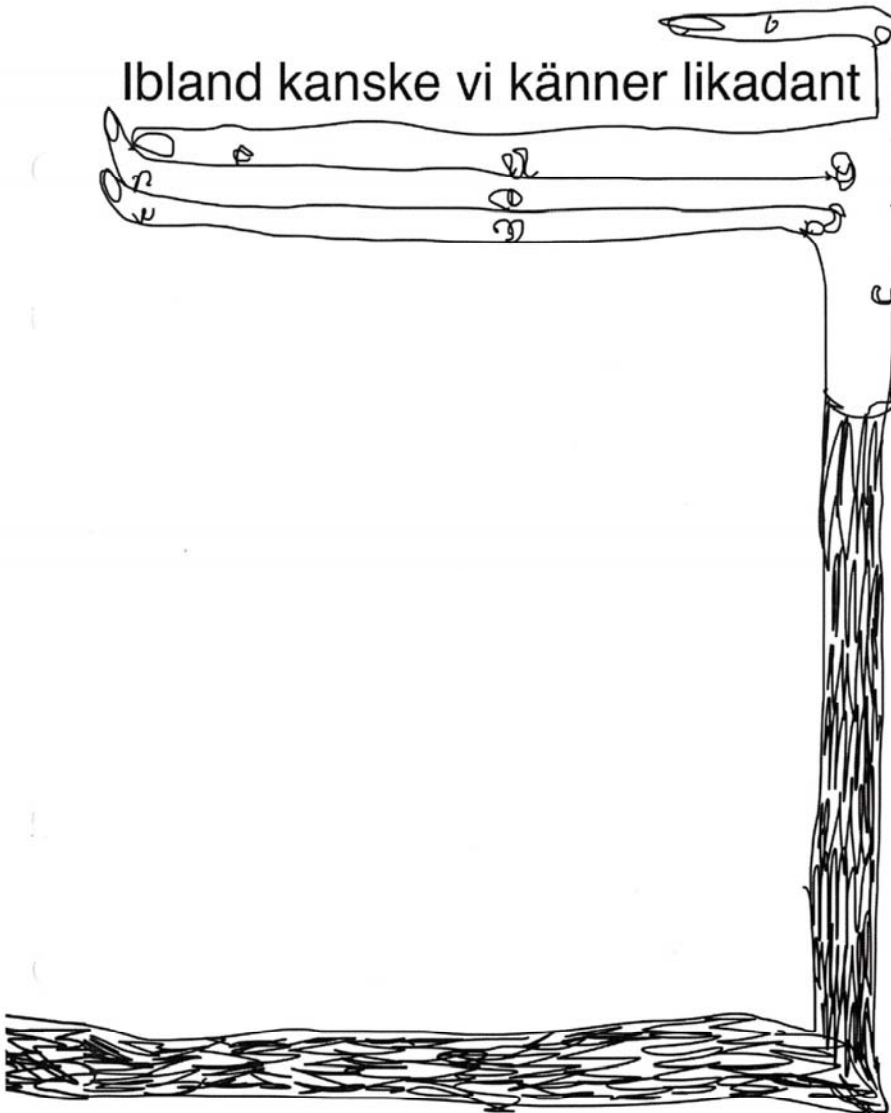

(Examensarbete BFA 2014:15)

GÖTEBORGS UNIVERSITET
HÖGSKOLAN FÖR DESIGN OCH KONSTHANTVERK

Maja-Lisa Bekken
majalisabekken@gmail.com
majalisabekken.blogspot.se

Ihc (p)
Examensarbeten

Examensarbete, 15 högskolepoäng för Konstnärlig kandidatexamen i konsthantverk, vårterminen 2014. Konstnärligt kandidatprogram i Textil-Kläder-Formgivning, HDK vid Steneby, 180 högskolepoäng.

Degree work, 15 higher education credits towards Bachelor of Fine Arts in Arts and Crafts. BA Programme in Textile-Garment-Design, HDK at Steneby, 180 higher education credits. Spring term 2014

Examinator: Pasi Välimaa
Opponent: Kajsa G Eriksson och Elsa Chartin
Handledare: Kristina Schmid

Abstract

Ibland kanske vi känner likadant

En tolkning av hur livet känns någon gång då och då.
Berättelser från vardagen, som gestaltar hur vissa saker kan upplevas.

Teckningarna lämnar sitt papper, kliver ut och tar plats i rummet.

Verklighetsflykten. Kokar över. Morgonhumöret.

Sometimes We Might Feel the Same

An interpretation of how life feels every once in a while.
Stories from everyday life, interpretations of how certain things are experienced.
The sketches leave their paper, step up into the room and take up space.

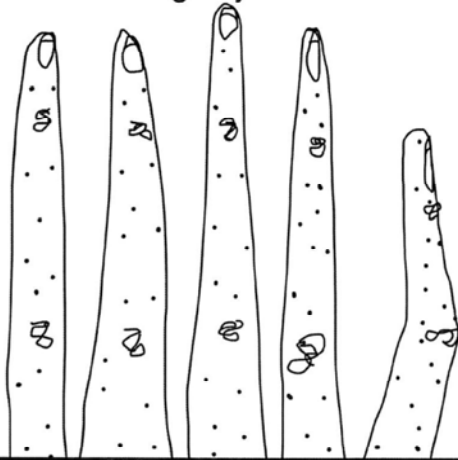
Escape from reality. Boiling over. Morning mood.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

ABSTRACT	3
INLEDNING	5
BAKGRUND	6
MÅL OCH SYFTE	7
FRÅGESTÄLLNINGAR	7
INSPIRATION	7
Konstnärer som inspirerar	8
PROCESS	9
Teknik och material	9
Undersökning av det offentliga rummet	9
Samtal om hur livet känns	11
Vardagsbeskrivningar	12
RESULTAT	15
Verklighetsflykten	15
Kokar över	18
Morgonhumöret	21
DISKUSSION & REFLEKTION	24
SLUTORD	26
TACK TILL	26

INLEDNING

'' Det känns som att jag har fingrarna
i för många syltburkar. ''

En vän sa de här orden en gång när vi fikade. Hon försökte förklara för mig hur hon kände. Och jag förstod precis. Jag tror faktiskt att det är det här med metaforer av känslouttryck som gör att vi människor kan förstå varandra lite bättre.

Jag vill stanna upp och se vilka bilder en vardag kan innehålla. Trycka på paus i en värld där allting går väldigt fort. Jag tecknar av ögonblick i vardagen med hjälp av papper och penna. Men ibland upplever jag att mina teckningar blir aningen platta där på pappret. Med teckningen som utgångspunkt började jag använda mig av tredimensionella former. Istället för att bara använda penna och papper, adderar jag fler material och tekniker.

I mitt examensarbete gestaltas berättelser från vardagen. Visst kan vi känna hur morgonhumöret sinar, att allt kokar över eller att vi behöver den där verklighetsflykten. Och ibland kanske vi känner likadant, du och jag.

BAKGRUND

Jag har under min utbildning intresserat mig för mönster, kropp, teckning och berättande. Jag har hittat ett sätt att uttrycka mig; jag vill åt en stämning som är absurd och naiv men samtidigt humoristisk och allvarlig.

När jag kom tillbaka till skolan efter sommaren längtade jag efter att utveckla mina teckningar. Hur skulle jag uppnå detta? Jag bestämde mig för att i mitt första projekt använde färgerna svart och vitt. Jag försökte återskapa mina teckningar med format långt utanför pappersformatet. Efter ett tag slutade jag tänka innanför papprets ram och började istället se vad jag verkligen längtar efter: rörelser och stora former som når ut på ett annat sätt.

Det blev därför naturligt för mig att bygga upp personer som gestaltar olika saker. Jag började forma mina teckningar med hjälp av hönsnät, papier-maché och penna.

Det jag tar med mig från mina undersökningar under höstterminen är att fokusera på rörelse, struktur, kroppsspråk och berättelsen.

Det jag upptäckte när jag började arbeta med mina teckningar tredimensionellt, är att de tog så mycket uppmärksamhet helt plötsligt. Jag upplevde att dom skrek ut mina tankar. Jag hittade en glädje i att försöka få fram mina känslor i kropparnas kantiga och knasiga former.

MÅL OCH SYFTE

Mitt mål är att uttrycka och ge utrymme för känslor med hjälp av skulpturer.

FRÅGESTÄLLNINGAR

Hur gestaltar jag min tolkning av hur livet känns?
Hur skapar jag skulpturer som är absurda, naiva men samtidigt realistiska och humoristiska?

INSPIRATION

I artikeln "Dagböcker i bild gör vardagen till konst" från Svenska Dagbladet (24/4 2014) beskrivs hur olika människor beskriver sin vardag med olika medel. Och det passar in på mitt sätt som jag arbetar i min process och med mina teckningar. Jag måste få teckna för att kunna beskriva hur jag upplever min vardag. Här är ett utsnitt från artikeln där de bland annat tar upp hur den visuella dagboken är en livsstil, att materialvalet är viktigt och att dagboken utgör en viktig del för konstnärers skapelseprocess. Jag kan känna igen mig mycket av det här:

"För många har den visuella dagboken blivit en livsstil. Man vet inte riktigt hur det började, ofta mer eller mindre av en slump. Några var väldigt unga, andra vittnar om att de i gymnasietiden började iaktta sin omgivning och teckna ned den i form av daterade bilder och texter. Behovet bara fanns där, säger någon, det var inte något planerat eller övertänkt – "arbetet bara växte fram som ett behov av att få mina bilder ackompanjerade av en text". I ett par fall kan man emellertid ganska säkert peka på olika yttre omständigheter som inspirerat konstnären, Det kan handla om en personlig kris eller händelser i omvärlden.

För de allra flesta är materialvalet viktigt. Penna och papper, gärna från en speciell leverantör eller av ett älskat fabrikat, väljs med yttersta omsorg. För några är formen och utseendet på anteckningsboken avgörande. Andra ser praktiskt på problemet och använder det material man för tillfället kommer över. Någon menar också att anteckningsboken inte får vara för tjock: "Det är tråkigt om den aldrig tar slut, om man aldrig kommer till sista sidan". Den måste också rymmas i kavajfickan eller handväskan. För de flesta är verksamheten lustfylld och man gör det för att det är roligt. Flera vittnar om sitt behov av att arbeta med dagboken, att den utgör en del av skapelseprocessen och är en förutsättning för den övriga konstnärliga verksamheten."

([Http://www.svd.se/kultur/understreckket/dagbocker-i-bild-gor-vardagen-till-konst_3296806.svd](http://www.svd.se/kultur/understreckket/dagbocker-i-bild-gor-vardagen-till-konst_3296806.svd)
"Dagböcker i bild gör vardagen till konst" från SvD(24 februari 2014)

Konstnärer som inspirerar

Det är viktigt för mig att hitta konstnärer som på något sätt uttrycker samma känslor som jag vill åt, känslor som är tunga och svåra att sätta ord på. Detta för att jag då kan tillåta mig själv att uttrycka detsamma men på mitt sätt. Några exempel på personer som inspirerar mig är:

- Animatören och illustratören Julia Pott. En av hennes animationer, "Belly", upplever jag som en hemsk men gullig berättelse om kärlek. Hon inspirerar mig för att jag tycker att hon är så brutal i sitt berättande.
- Illustratören Quentin Blake har inspirerat mig sen jag var liten, då jag läste Roald Dahls böcker där Quentin Blake är illustratören. Jag tycker om tekniken i hans teckningar och hur allt ser självklart och enkelt ut för mig.
- Know Hope är en gatukonstnär som har influerat mig till att ta mina teckningar och arbeta vidare med dem tredimensionellt. Hans sätter sina figurer i olika kontexter med olika medel och berättar på så sätt vad han upplever.
- Klara Kristalova inspirerar mig till att låta mig uttrycka vad jag känner. Jag uppskattar hennes sätt att uttrycka sig, det är för mig mörkt men naivt.
- Niki de Saint Phalle, jag älskar hennes formspråk och hur hon tar för sig av plats och rum med sina verk. Hur hon tar i med former och färg och det ger ett häftigt intryck på mig.
- Jesper Waldersten, tecknar med vardagen som utgångspunkt. Jag uppfattar hans teckningar som råa, humoristiska och ärliga.

PROCESS

Teknik och material

Jag har använt mig av papier-maché för att få fram mina teckningar tredimensionellt. Detta är en teknik som många har stött på när de var yngre. Tekniken kan vid första anblicken ge intrycket av att vara barnsligt och naivt, och jag tycker att det ger mina skulpturer samma känsla. Men när du tittar igen och ser vad de verkligen uttrycker så är det något helt annat än både barnsligt och naivt.

Ytan på mina skulpturer har varit en återkommande fråga i mitt arbete. Hur ska huden se ut? Ska det vara blankt eller matt? Vilken nyans ska den vita färgen ha?

Jag har testat olika sätt att göra ytor på. Det jag fastnar mest för är den ytan som blir när jag spraymålar papier-machéns yta. Ytan blir knöglig, kantigt och papprig. Jag vill åt känslan av att skulpturens kropp fortfarande är en teckning, men nu har den klivit ur pappret.

Undersökning av det offentliga rummet

Jag har haft en vilja av att förstå vad det är som händer i det offentliga rummet och att placera mina skulpturer och teckningar där. Varför jag vill sätta mina verk där? Jag har kommit fram till att jag gillar att placera mina objekt i det offentliga rummet för att det händer så mycket där. Man kan överraska människor och man kan möta människor i deras vardag.

I en del av min process valde jag att åka till Berlin. Jag ville på något sätt placera mina känslsamma teckningar mitt framför människors ögon. Vad kan man göra och hur reagerar personerna runt omkring?

Jag valde att skapa en karaktär tillsammans med min vän Sixten. Vi ville se hur en bitter gestalt kan vandra omkring i det offentliga rummet. Vi försatte karaktären Oddleif i en massa olika situationer på offentliga platser. Oddleif är en tecknad person i gråskala som inte ser livet på den ljusa sidan. Han är bitter och likgiltig, han bryr sig inte riktigt om något och är allmänt uttråkad. Han vandrar omkring och ser inte på något men ändå på allt.

Varför valde vi att göra undersökningen i Berlin? Jo, det är en stor stad full av liv och rörelse. Det är spännande att se om vår undersökning skulle sticka ut eller om det bara skulle smälta in.

Vi har båda trätt in i rollen som Oddlef och betraktat honom i olika situationerna. Att se Oddleif var lite absurt. Varför är han så sur? Varför gör han detta om han inte ens tycker att det är kul? Reaktionen ifrån personerna runt omkring Oddleif var intressanta. De flesta tittade på honom, men försökte undvika hela situationen och gick runt honom.

Det var en rolig och befriande undersökning. Vi gick och fnissade åt hur komiskt och absurt det var att gå omkring med en gestalt som är likgiltigt till allt. Men det var också bra för mig att undersöka om det är performance jag vill arbeta med som konstform. Det är det inte. Jag vill vara i det offentliga rummet med mina verk. Men jag vill att de ska vara skulpturer som alltid står där i andra personers vardag. Jag vill inte skapa en akt eller en teater, det kändes som att vi skapade detta när vi vandrade omkring med Oddleif. Men jag kan tänka mig att göra flera undersökningar för att veta exakt hur det är jag vill vara en del av det offentliga rummet.

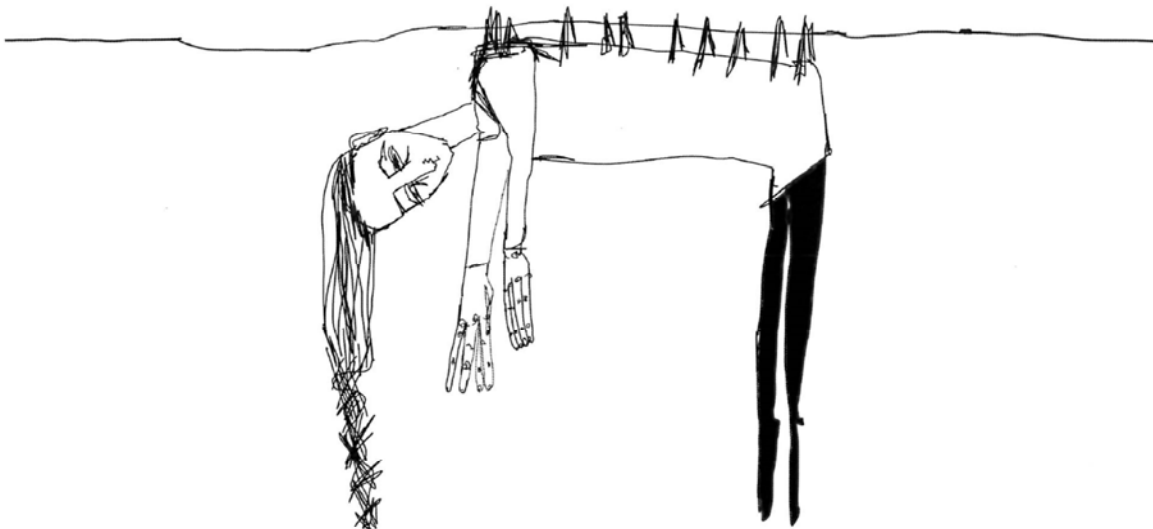
Samtal om hur livet känns

Min process har bestått av att besöka, teckna av och samtala med mina vänner. Tanken har varit att leda in samtalen på ämnet "hur livet känns". Jag tog de bildbeskrivningarna som kom naturligt när mina vänner berättade. Jag har försökt att finna beskrivningar som har varit humoristiska och absurda så att jag får en bild i huvudet. Nedan är dom meningarna som jag fick ut efter samtalen.

Jag upplevde att deras beskrivningar redan är färdiga i sig själva, jag vill ge något ifrån mig själv, ge min bild av det. Men jag hade inget att tillägga eller några ideér på hur jag kan tolka dom.

Men jag uppskattar denna starten på mitt projekt då jag fick teckna och försöka förstå hur andra känner och ser på livet.

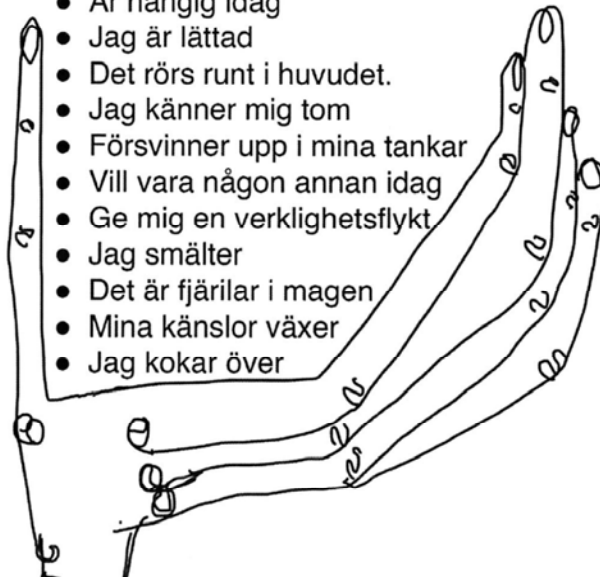

Vardagsbeskrivningar

För att gå vidare i min process och fortfarande vara kvar i samma ämne, valde jag utgå ifrån lite mer klassiska vardagsbeskrivningar. Alltså de beskrivningar som vi använder oss av för att berätta för andra hur det känns. Jag tänker på uttryck som till exempel: "Jag känner mig hängig". Jag tycker om detta uttryck. Det är så alldagligt och uttjatat, men också komiskt när jag börjar tänka på hur det skulle se ut om jag bildligt kände mig "hängig" idag, teckningen ovan illustrerar detta.

I min process valde jag mellan dessa beskrivningar som jag och mina vänner använder oss av:

- Det knyter sig i magen
- Om mitt huvud var lättare skulle jag lyfta det
- Allt försvinner om jag gör så här
- Du vet det där morgonhumöret.
- Jag kommer inte upp ur sängen.
- Livet känns upp och ner.
- Är hängig idag
- Jag är lättad
- Det rörs runt i huvudet.
- Jag känner mig tom
- Försvinner upp i mina tankar
- Vill vara någon annan idag
- Ge mig en verklighetsflykt
- Jag smälter
- Det är fjärilar i magen
- Mina känslor växer
- Jag kokar över

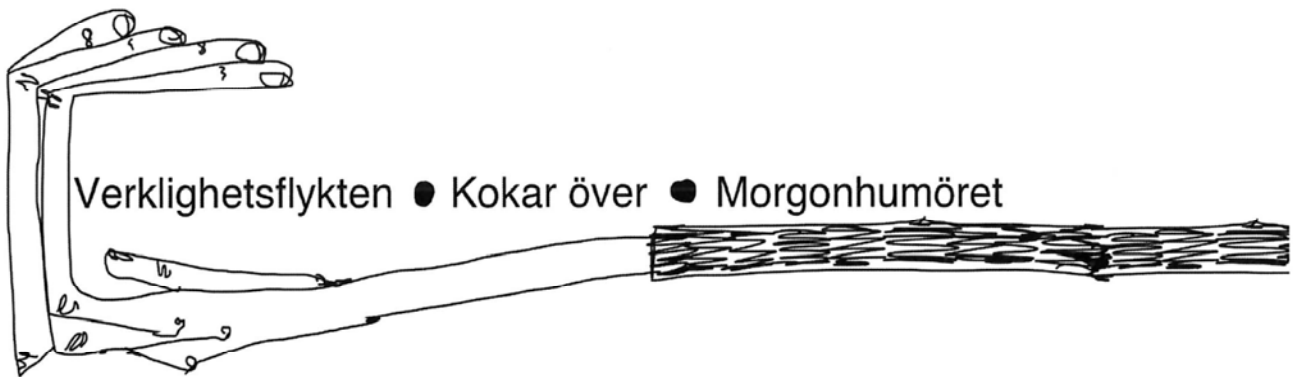
I denna del av min process blev det kaos. Det blev för många beskrivningar på en och samma gång och högen av teckningar växte på mitt skrivbord. Jag var tvungen att börja sålla och komma tillbaka till vad det är jag ville uttrycka från början. Teckningen ovan beskriver denna del av processen, allt rörs om i huvudet.

För att få lite vägledning började jag kolla i olika fotoböcker där fotografer fotar människor i deras liv. Det var framförallt en bok av Maria Lundquist, "Drömmen om verkligheten? Fotografiska reflektioner" som fick mig att hitta en tydligare riktning för mitt arbete. I boken skriver Lundquist texter till foton som hon hittar. Jag fastnade för ett foto av Nina Korhonen: Systrar (Sisters), Finland 1989. Det är ett syskonpar som står vid en sjökant, lillasyster håller sin systers hår i famnen. Kroppsspråket och dimman över sjön ger en sagolik känsla men samtidigt något mörkt. Texten som Maria Lundquist skriver till fotot ger mig en inblick i hur hon ser på den. Jag fångades speciellt av en del av texten:

"Bilderna talar mer till kroppen än till ögat. Lemmarna minns hur otympligt allt kändes när växtkraften exploderade och ingenting ännu hade funnit sina rätta proportioner. En kort stund kunde man fortfarande luta sig mot lillasysters svala oskuld och glömma allt som bultar. Eller glida ner i insjövattnets lena svalka, omsluten av en nyväckt kraft som sög en ner i den bruna gölen. Flugor och knott svärmade runt pannan och kroppen försvann i ett ogenomskinligt mörker som luktade unket och sötsvart. Efteråt var skinnet svalt, liksom penslat. Ingen horisont syntes att lyfta blicken mot, bara skogsrandens taggigt avvisande kant."

Jag upplever att hon sätter ord på det som jag vill åt i mitt arbete. Hon kan med ord beskriva sådana känslor som jag kan uppleva inom mig när jag ser en bild eller känner något. Sönt som är svårt att förklara för att tankarna rycker åt alla håll när jag ska beskriva dom med ord. Jag vill uttrycka mina tolkningar av känslouttryck i skulpturer, så som Maria Lundquist sätter ord till bilder, vill jag tvärtom skapa bilder till känslouttryck.

Jag vill undersöka det humoristiska, absurda, igenkännande och det naiva i beskrivningarna som jag väljer. Jag gör detta för jag tycker det är viktigt att lyfta fram det här med hur saker och ting känns. Jag har känt att det är svårt för mig att visa känslor. Jag väntar alltid med att visa mina känslor tills att det kokar över och blir för mycket. Jag vill därför skapa en påminnelse för mig själv och för dom som ser mina skulpturer, att man ibland behöver lyfta fram känslorna och sätta dom utanför kroppen. Jag har valt att göra tre stycken tolkningar utifrån dessa uttryck/beskrivningar :

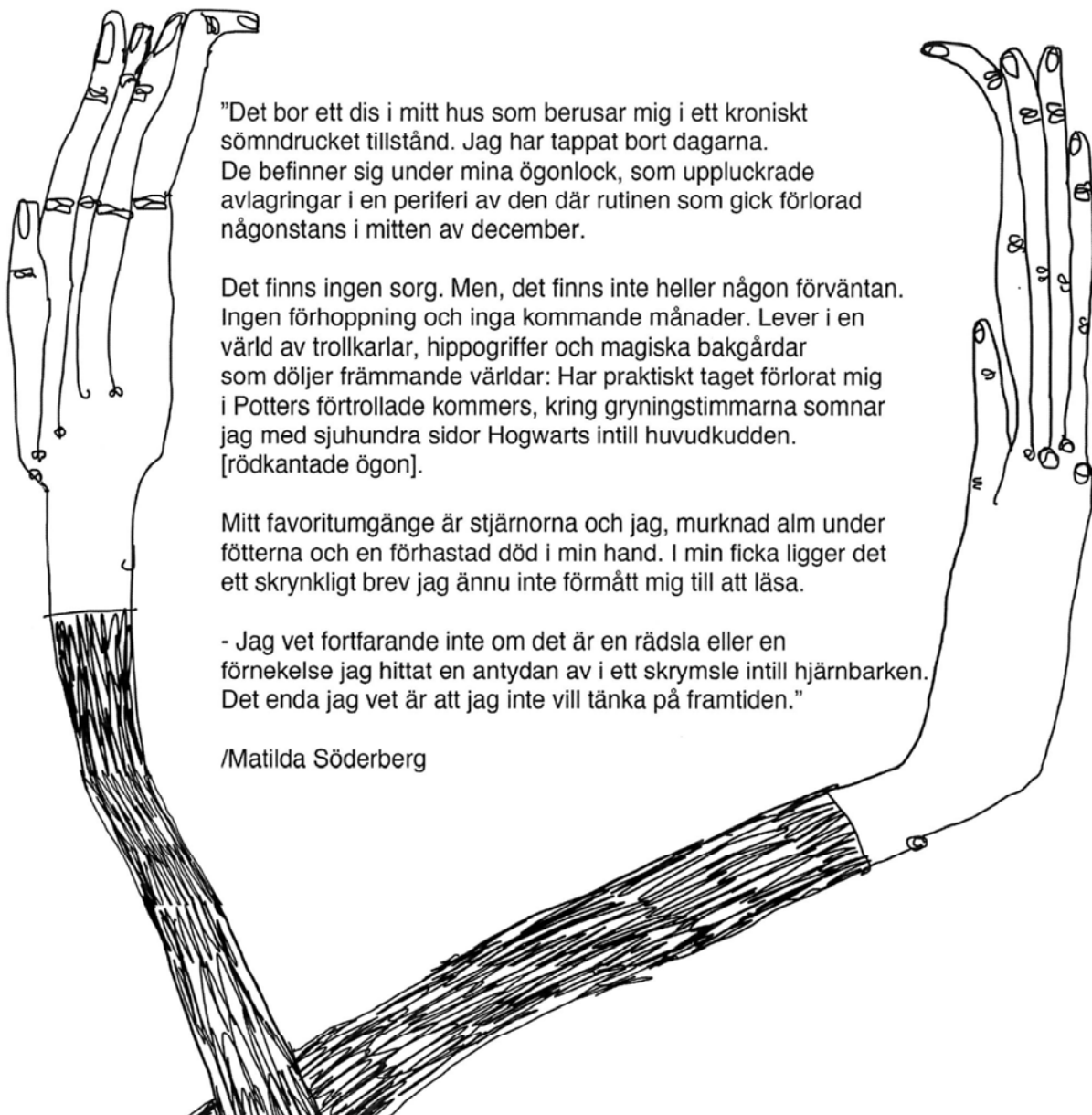
RESULTAT

Verklighetsflykten

Jag vill göra en skulptur som utstrålar en naivitet. Verklighetsflykten är ett verktyg som jag och många använder sig av för att få en trygg tillflyktsort när tillvaron vi lever i känns skrämmande och hotfull.

I skulpturen har jag tolkat denna känsla för att det är så som jag känner ibland. Vi måste skapa en slags bubbla där allt är sagolikt och fint

och magiskt för att kunna överleva och ta bort all information om onda ting. För mig är min väns text av detta tillstånd väldigt bra beskrivet:

"Det bor ett dis i mitt hus som berusar mig i ett kroniskt sömndrucket tillstånd. Jag har tappat bort dagarna. De befinner sig under mina ögonlock, som uppluckrade avlagringar i en periferi av den där rutinen som gick förlorad någonstans i mitten av december.

Det finns ingen sorg. Men, det finns inte heller någon förväntan. Ingen förhoppning och inga kommande månader. Lever i en värld av trollkarlar, hippogriffer och magiska bakgårdar som döljer främmande världar: Har praktiskt taget förlorat mig i Potters förtrollade kommers, kring gryningstimmarna somnar jag med sjuhundra sidor Hogwarts intill huvudkudden. [rödkantade ögon].

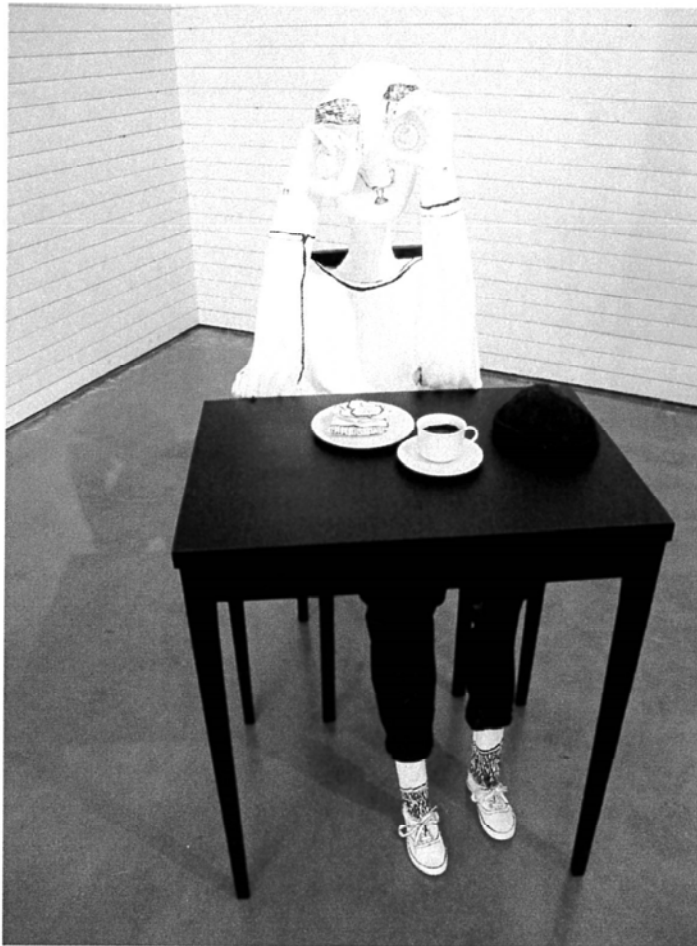
Mitt favoritumgänge är stjärnorna och jag, murknad alm under fötterna och en förhastad död i min hand. I min ficka ligger det ett skrynkligt brev jag ännu inte förmått mig till att läsa.

- Jag vet fortfarande inte om det är en rädsla eller en förnekelse jag hittat en antydning av i ett skrymsle intill hjärnbarken. Det enda jag vet är att jag inte vill tänka på framtiden."

/Matilda Söderberg

Jag tänker tillbaka till när jag var liten, hur jag fikade och inte ville vara kvar. Jag ville ta saftglaset med äcklig gul saft i och titta igenom dom så att världen såg lite roligare ut i alla fall. Ändra det som jag kunde, se världen med andra ögon.
Hur får jag fram barnet som jag beskriver? Hur ska kroppsspråket vara? Jag tänker att det är en vuxen kropp med en tonårings kroppsspråk, ner hasad på stolen och är lite trotsig.

Det var fantastiskt roligt att välja ut kläder och tillbehör till denna gestalt. Jag har valt att använda plagg som jag har förstärkt med trälim. Plaggen ger kroppen en skön och slapp form. Jag vill att man ska känna igenom plaggen och tillbehören, att du kanske har använt en sådan tröja eller att du har druckit saft ur sådana saftglas. Jag tänker att man fångas upp av det igenkännande. Stolen och bordet som gestalten sitter vid har jag beställt av min vän. Min tanke är att bordet och stolen har en så enkel form som möjligt, så att dom inte tar uppmärksamheten ifrån gestalten. Bordet och stolen är högre än normalt, jag vill att hela känslan blir lite avlångt, att det inte är som "vanligt", att det blir lite förvrängt. Jag vill förvränga mina skulpturer för att skapa en känsla av att något är fel, det är inte riktigt som det ska.

Kokar över

Att koka över - man känner hur det bubblar inombords ibland, hur alla känslor kommer upp. Jag vill göra denna beskrivning för att den känslan är väldigt humoristiskt för mig, hur ser det ut och vad känner vi när vi kokar över?

Den här texten fick jag av Mr Peter Pan som beskriver känslan som jag är ute efter att få gestalta:

Jag ser en person som sakta kokas till sin egna gröt. Jag började med det mindre formatet av en gryta för att undersöka hur det ser ut när man kokas ner. Jag tryckte ner gestaltens huvud i kastrullen, den trycker ner sig själv med en slev. Uttrycket i denna gestaltning blev något annat än vad jag var ute efter. Jag fick känslan av självmord och död, jag är mer ute efter ilska.

För att hitta uttrycket, åkte vi ett gäng till en skrot, Jag letade efter något större format att stoppa ner en gestalt i. Jag fann en riktigt stor gryta. Jag tycker om storleken på grytan, det blir så överkligt för mig som som är van vid det mindre formatet hemma i mitt kök.

När jag såg grytan ville jag genast sätta ner en person i den, en person i min storlek som sitter eller står i grytan och blir kokt till en sörja, hon är precis påväg att koka över.

När jag sedan tog teckningen ut i verkligheten, var det roligt att titta på kroppsspråket. Hur ser man ut när man är arg? Hur läger jag mina armar? hur spänner jag ryggen, axlarna och rumpan? Hur ser munnen ut?

Jag tittade mycket på min teckning på förra sidan för att få rätt uttryck i ansiktet och rätt hållning i kroppen och för att föra över linjespråket i teckningen till skulpturen.

Detta var ett spännande och givande skapande då jag fick undersöka och observera hur vi använder oss av kroppsspråket för att uttrycka ilska och andra känslor som kokar över.

Morgonhumöret

Det är för tungt att komma upp eller så är sängen alldeles för skön att komma ur. Tankarna springer omkring i huvudet, rör om allt och vänder huvudet tillbaka till kudden. Min syster har beskrivit detta tillstånd som jag vill åt:

"Morgonstund har guld i mund heter det.
Det vet i fan om jag kan hålla med om.
Mina morgnar är alltid i något slags dimmigt dunkelt töcken.
Jag är så otroligt lite vid mina sinnens fulla bruk
att jag inte förstår varför jag överhuvud taget skulle behöva gå upp.

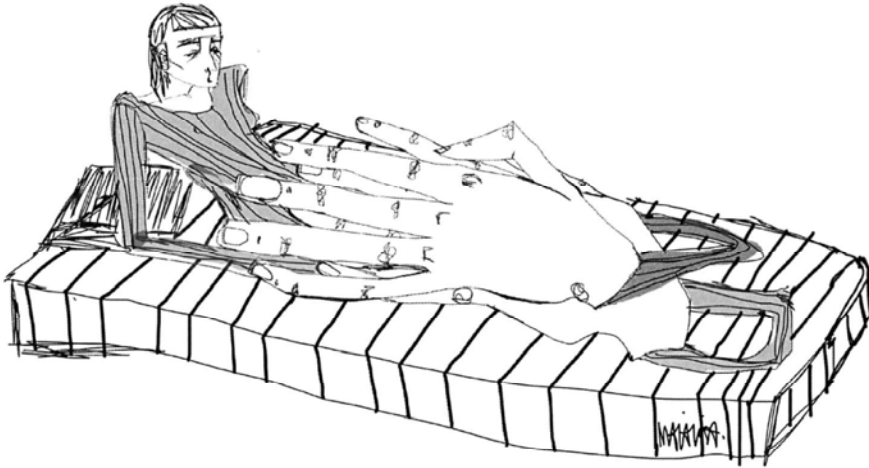
Klockan ringer. Märker det inte.
Efter ett tag hör jag något långt långt borta.
Förstår inte ljudet. Vad vill det mig?
Och framförallt, varför stör det mig?
Efter ett tag lokaliserar jag ljudet i sömnen
och drämmer då till alarmklockan. Och så håller det på ett tag.

Jag önskar så att jag vore morgonpigg.
Att jag vaknade upp av min inre lysande väckarklocka
med ett leende på läpparna.
Att jag vore den som njöt av mitt morgonte
samtidigt som jag läste och begrundade både
kulturdelen och huvuddelen av DN.
Att jag rofyllt skulle duscha
utan att behöva hetsschamponera mitt hårsvall.
Att jag skulle hinna lägga på mascaran redan innan jag
kommer stiger ombord på en överbefolkad spårvagn.

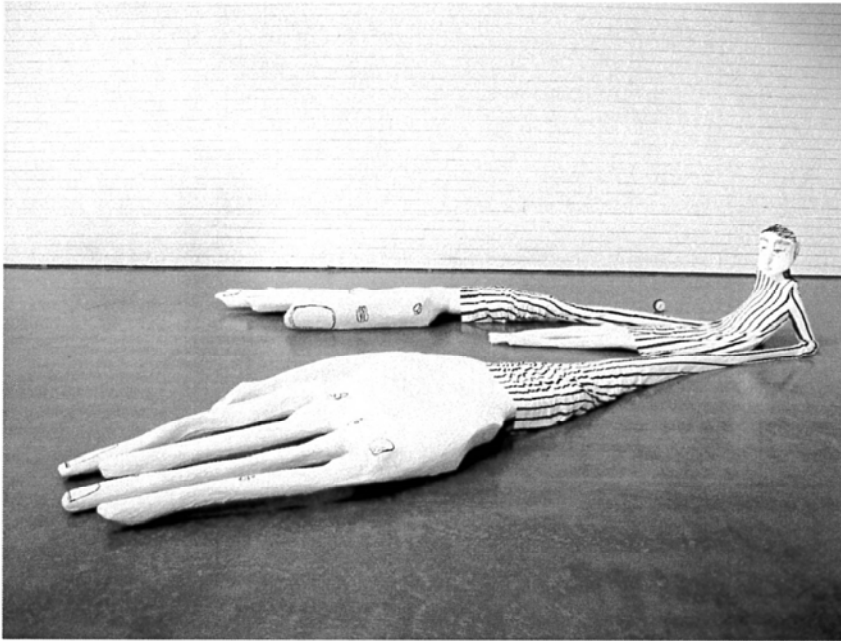
Men eftersom det inte finns en chans att min morgon
någonsin skulle kunna vara så harmonisk
vänder jag härmed ryggen till morgonstund-är-guld-yadayada
och börjar istället uppfyllas av Oscar Wildes bevingade ord:
Only dull people are brilliant at breakfast."

/KajsaStina Bekken

Gestalten har långa armar och stora händer som ligger på kroppen under natten, som ett täcke. Armarna och händerna har växt under natten, allt gror nämligen då, tankarna och kroppens trötthet. Men på morgonen när hon försöker komma ur sängen ligger händerna framför kroppen, hon är påväg att komma upp. Men det går inte komma ur sängen om händerna är så stora och tunga, och när armarna är för långa och svaga.

Jag har fångat gestalten i det skedet då hen inte alls kan komma upp. Jag har testat olika sätt att ta mig upp ifrån liggande ställning, hur ser det ut när jag reser mig? Jag har gjort axlarna framhävande, att dom sticker ut och är beniga. Jag vill visa att personen är skör och trött. Insjunken.

Jag har länge velat göra gigantiska händer som "Morgonhumöret" har. Det där med händer är intressant. Varför fascineras jag av dem och varför använder jag dom som ett återkommande element i mina teckningar och gestaltningar? För mig kan händer betyda så mycket, dem är så kraftfulla men hjälplösa på samma gång. Händer används som symbol för makt, våld, hjälplöshet, hjälpa, ge, givmild, ta, girig, öppna, stänga, ta bort, sextigt, ja, nej.

Jag kan koppla in mycket av mina känslor i händerna, det är ett lite hemligt men tydligt sätt för mig att beskriva hur det känns. Händer har länge varit en kroppsdel som jag har hatat när jag har tecknat och skulpterat, men någon gång på vägen så började jag älska dem istället.

Benen är smala och olika, med fötter som är för små för att balansera på. Jag vill att fötternas och händernas storleksskillnad ska vara absurd, att man först ser händerna att blicken fångas upp av dom och att sedan ränderna på pyjamasen leder upp till ansiktet och sedan ner till fötterna. Jag har valt att göra pyjamasen randig också för att ge armarna en längre känsla. Det står en väckarklocka bredvid, jag vill på ett enkelt sätt sätta gestalten i ett sammanhang.

DISKUSSION & REFLEKTION

Har jag lyckats med att tolka beskrivningarna/uttrycken "verklighetsflykten", "kokar över" och "morgonhumöret" så att betraktaren får en igenkännande, humoristisk och mörk känsla av mina skulpturerna?

Jag har sett till mig själv och vad dessa tre beskrivningarna/uttrycken betyder för mig och när jag har känt dessa känslor som dom beskriver. Hur reagerade jag och hur kändes min kropp? Jag har tecknat dessa känslor och fört över kroppsspråket som jag har känt av. Denna processen är kärnan i hela mitt arbete, att se till hur jag kände och visa dom känslorna, och sedan kan många instämna och känna igen sig i dom tolkningarna.

När jag betraktar vuxna personer som ser mina skulpturer ser jag först en blick av förundran och nyfikenhet, sedan ser dom lite bekymrade ut. Det är precis det jag vill åt i mina verk, en blandad känsla.

Jag har funderat över om jag har gett utrymme för känslor med hjälp av mina skulpturer.

Jag har pratat med personer som har sett mina skulpturer på presentationen och på examensutställningen, dom ser vilka uttryck det är som jag har tolkat, jag får många igenkännande leenden, skratt och suckar. Jag tänker att jag igenom dessa leenden, skratt och suckar har kunnat ge betraktaren ett utrymme att känna efter och ta in känslor som jag har tolkat.

Jag upplever att jag har lyckats med att få in en naiv och lättsmält sida i mina verk. Jag har fått responsen att mina skulpturer ser ut som teckningar och att det är som att dom har kommit till liv, att deras fantasi rusar iväg när dom ser skulpturerna. Jag tror att dom upplevs så för att dom är enkla i sitt formspråk. Att man kan se hur jag har gjort skulpturerna och att du kan känna igen delar i skulpturerna.

Jag har betraktat barn som kommer in på utställningen, det är roligt att se hur dom reagerar på mina skulpturer. Dom går direkt fram till skulpturerna, känner och tar på dom och springer runt dom, skrattar lite och titta noggrant in i ansiktet på dom. Jag blir glad när barnen tar sig den friheten och att dom blir så nyfikna.

Att barn har reagerat så på mina skulpturer har sått ett frö i mig, jag skulle i framtiden vilja utveckla mina skulpturer så att dom är hållbara så att man kan vara interaktiv med dom.

Jag har fått många tips och uppmuntrande kommentarer från besökare på examensutställningen, dom kan se mina skulpturer i olika sammanhang. Att dom skulle passa perfekt på barnavdelningen på sjukhus eller i en park. Jag håller helt med dom. Mina skulpturer skulle få en större mening och betydelse för

mig och andra som betraktar dem. Jag tror också att skulpturerna skulle lätta stämningen på t.ex ett sjukhus för det är precis vad som behövs där, att komma bort ifrån tankarna och sin kropp och bli nyfiken på något annat i sin omgivning, en verklighetsflykt.

Hur skapar jag skulpturer som är absurda och realistiska, men som samtidigt har en humoristisk underton?

Det absurda har jag försökt att få fram igenom att förvränga kroppen. Det realistiska är vad jag vill berätta.

Jag har en humoristisk inställning till skulpturerna. Jag såg en dokumentär som handlade om hur äldre ser på sitt liv, då var det en äldre kvinna som sa: "Skaffa dig humor, för det är du som är skämtet". Den kommentaren har gjort att jag inte tar mig själv och mina val på så stort allvar som jag har gjort tidigare. Det har lett till att jag har vågat vara mer humoristiska i min process och visa det i mitt resultat.

Jag har brottats med mig själv när det gäller titlarna. Har jag smalnats av för betraktaren att tolka in något annat? På examensutställningen så kom det fram en besökare till mig, hon pekade på "morgonhumöret" och sa "det där är sorg". Jag uppskattar den tolkningen av "morgonhumöret", för den skulle lika gärna kunna stå för sorgen man kan känna ibland. Efter den kommentaren så blev jag lättad, mina verk kan tolkas av betraktaren på sitt eget sätt, det är viktigt för mig att inte skriva någon på näsan.

Det är också viktigt för mig att vara lyhörd och skaffa mig ett fågelperspektiv, se till vad betraktaren ser i mina verk. Att jag måste dra upp min rullgardin lite oftare i mitt arbete, för att få en insikt till vad det är som jag har skapat.

Det jag tar med mig ifrån min presentation och vad opponenterna diskuterade kring mitt arbete är att jag ska ta tag i min skapar glädje, fånga den och driva mig vidare.

Opponenterna uppmuntrade mig också till att fortsätta med mina olika samarbeten som jag har haft i examensarbetet med personer i min omgivning, att det ger mig styrka och att det är viktigt och en bra egenskap att se det som finns runt omkring mig.

SLUTORD

Mitt examensarbete har varit utvecklande och roligt på många sätt. Jag har skapat skulpturer som jag längtat efter att få göra enda sedan jag var liten. Nu har det känts helt rätt i tiden och jag har fått verktygen och kunskapen inom textilhantverk och teckning för att kunna utföra mitt examensarbete. Det som jag uppskattar mest med min utbildning är att jag har fått modet att visa mina tolkningar av känslor.

Det har varit många utmaningar och stunder då jag bara ville ge upp, men mitt i prestationsångesten kommer jag varje gång på att jag älskar att skapa, hur himla roligt jag har och hur värt det är för mig att få göra dessa skulpturer.

TACK TILL

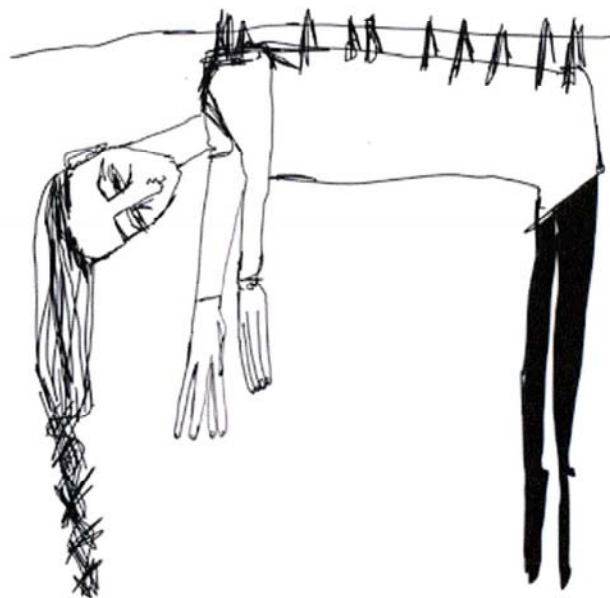
Min fina klass
Alla lärare
Min familj
Kajsa-Stina
Theo
Sixten
Matilda

Bilaga med bilder till Maja-lisa Bekkens examensrapport.

Detta är en del av dom bilderna som jag vill ha med.
vill ha med mer bilder av min process med teckningar och
material..

/ Maja-Lisa Bekken
majalisabekken@gmail.com

samtal med vänner om hur livet känns. bild till sida 4.

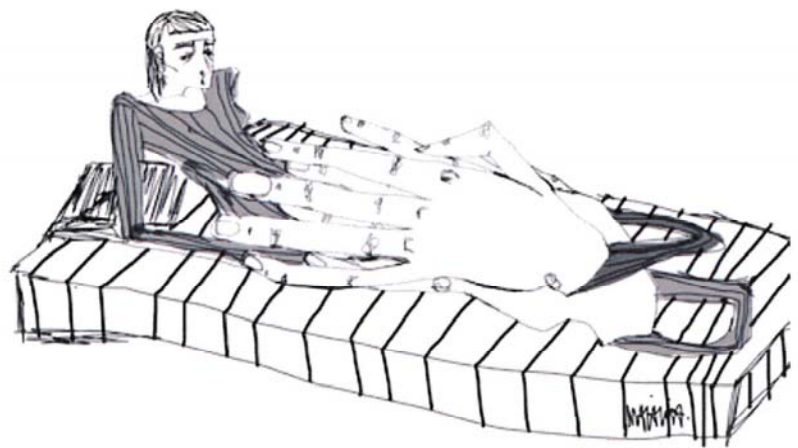
hur det skulle se ut i mitt huvud om någon kände sig "hängig", bild till sida 5.

en del av teckningarna som jag gjorde under min process.
bild till sida 5.

“Morgonhumöret.” processbilder, bilder till text på sida 7.

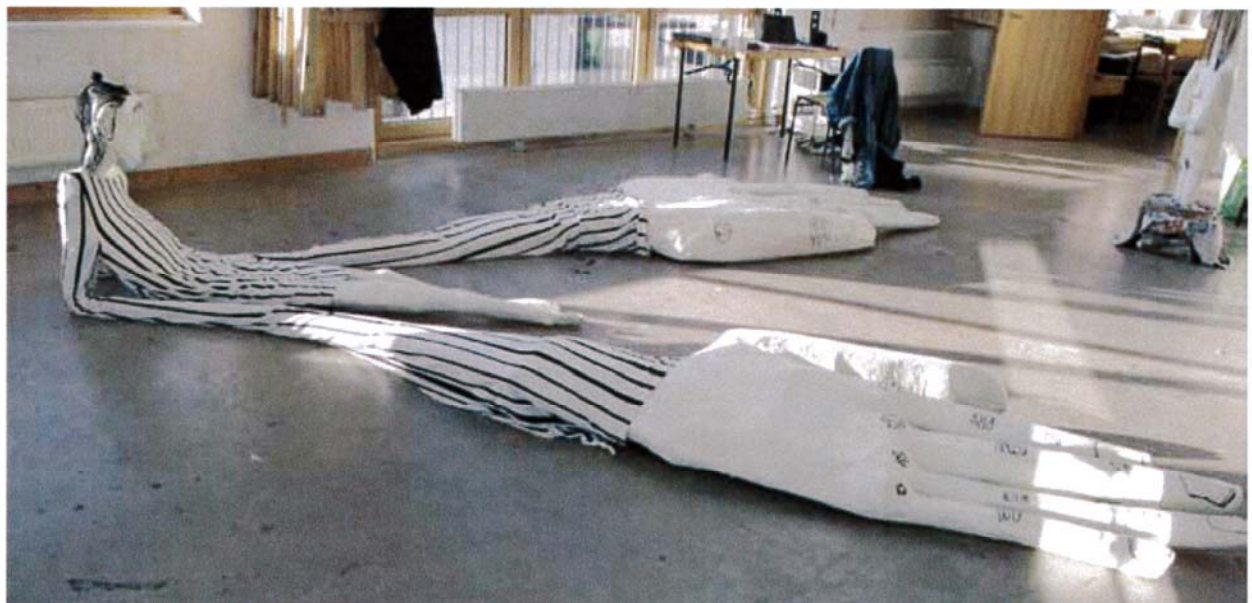
första skissen och teckningen.

process.

process. nästan färdigt.

“Kokar över” processbilder till sida 8 & 9.

fotoskiss och teckning.

processbilder. nästan klara.

“Verklighetsflykten”, bilder till text, sida 10.

Teckning.

processbilder, nästan klar.

bilder till sidan 11: "Oddleif"

